

अती र बुद्धि

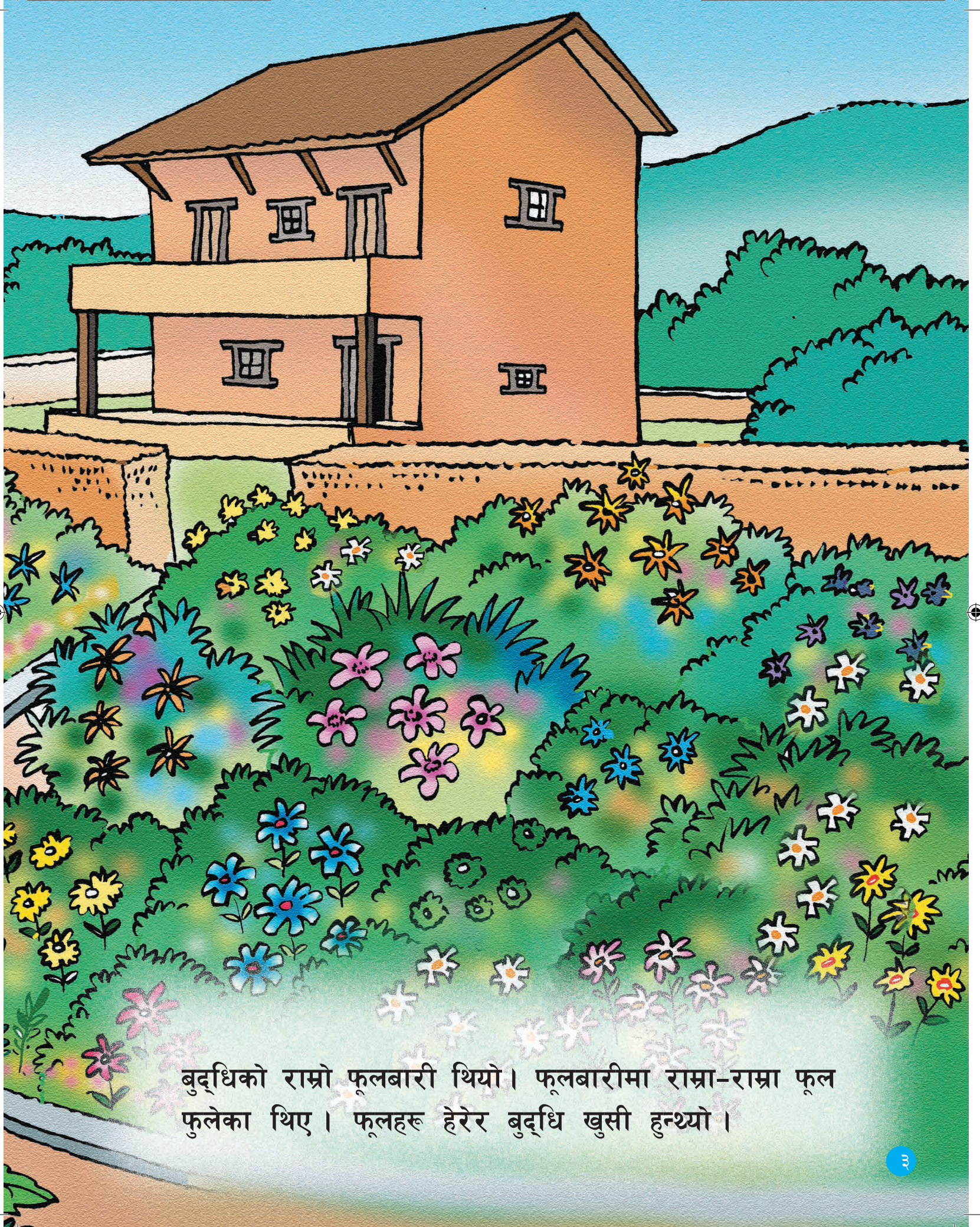

लेखक :
शिवहरि अधिकारी

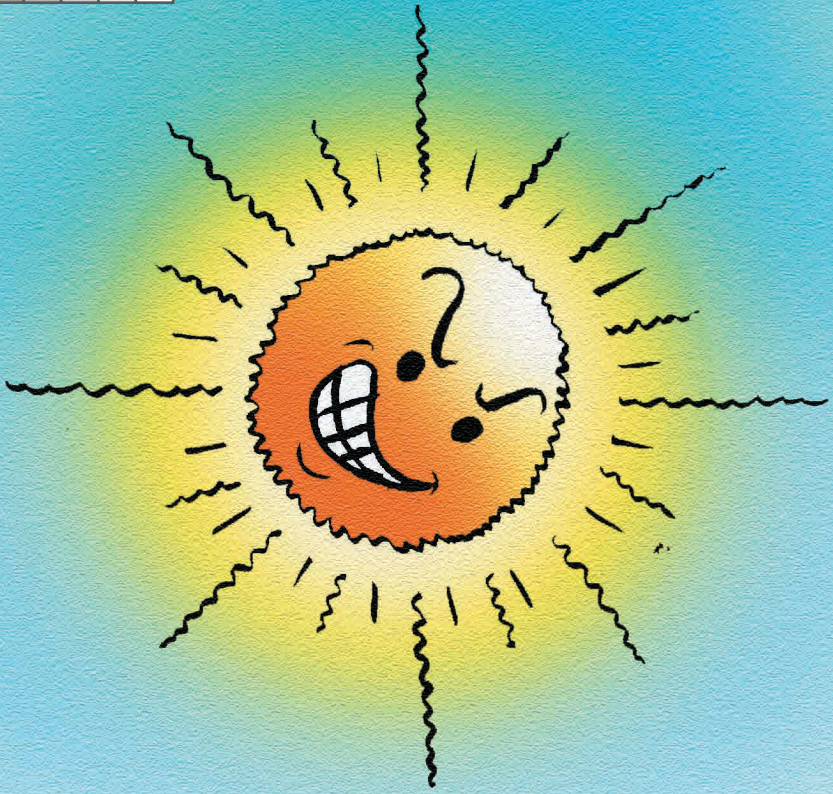
चित्राङ्कनकर्ता :
राजुबाबु शाक्य 'शारब'

बुद्धिको राम्रो फूलबारी थियो । फूलबारीमा राम्रा-राम्रा फूल
फुलेका थिए । फूलहरू हेरेर बुद्धि खुसी हुन्थ्यो ।

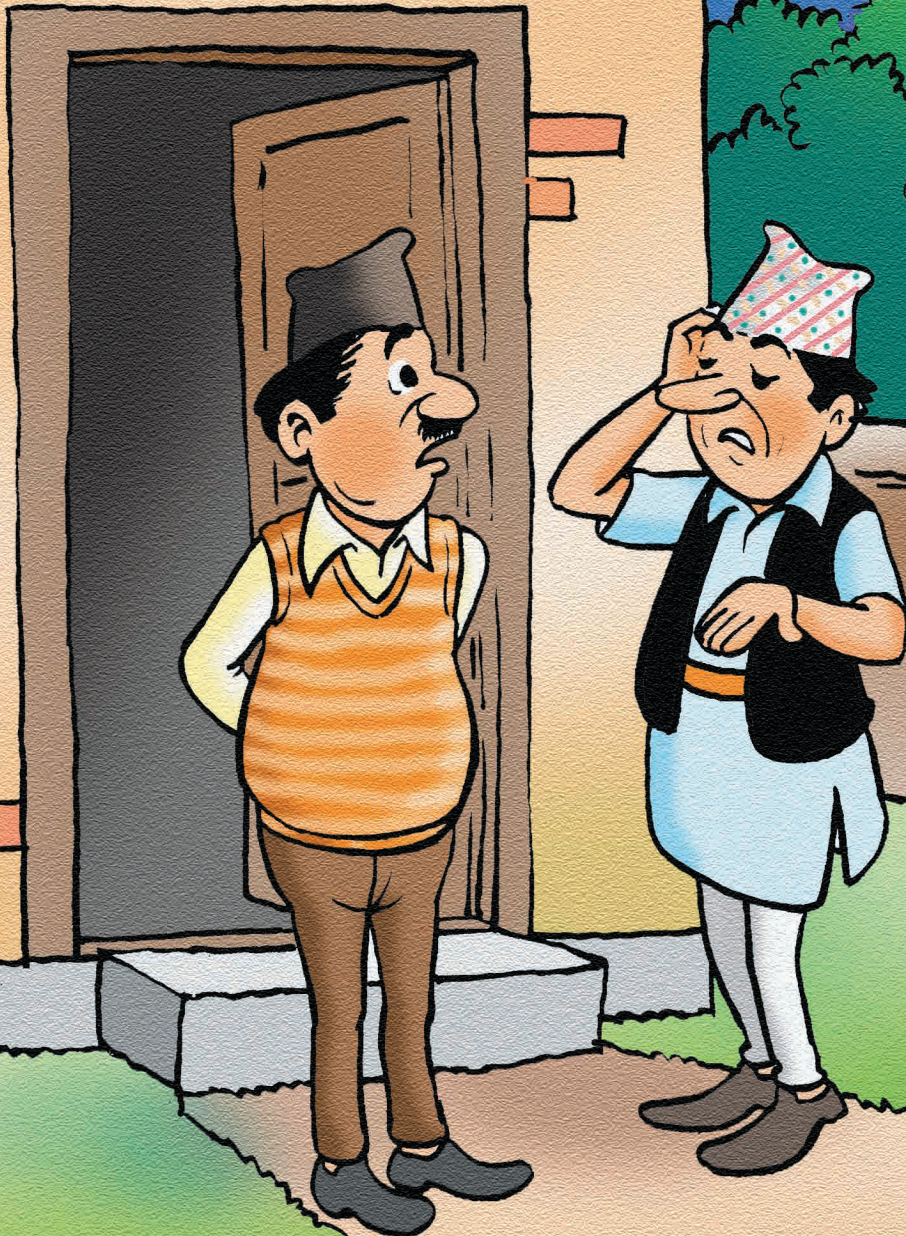

४

एक वर्ष पानी परेन । पानीबिना फूलबारीका फूलहरू ओइलाएर सुके ।

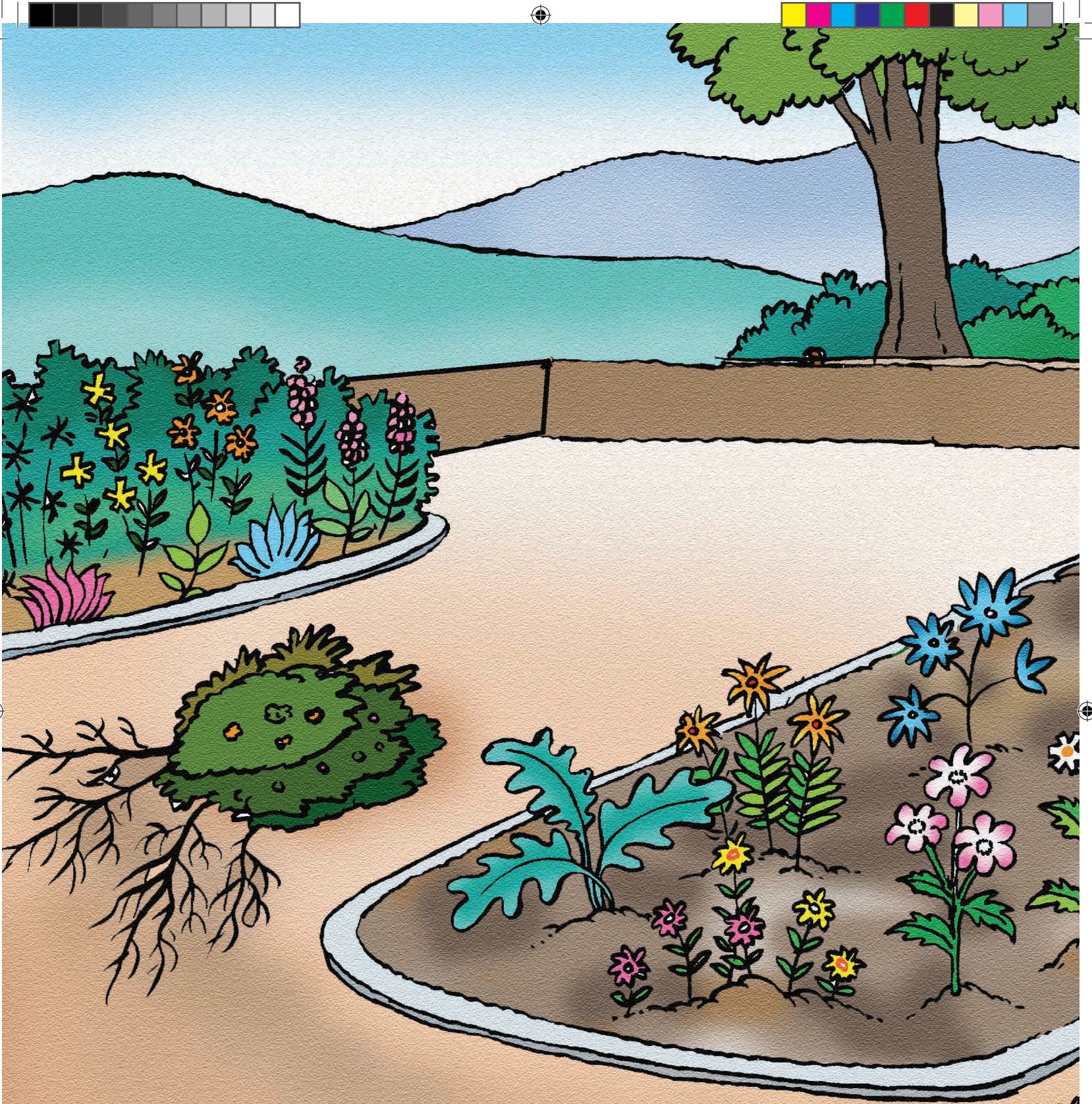

बुद्धिको एक जना साथी थियो। उसको नाम अर्ती थियो। बुद्धि अर्तीको घरमा घुम्दै आइपुग्यो। बुद्धिले भन्यो, “हेर न, खडेरीले फूलबारीका सबै फूल सुके। कहिल्यै नसुकने, कहिल्यै नओइलाउने फूल के-के हुन् ? भन त।”

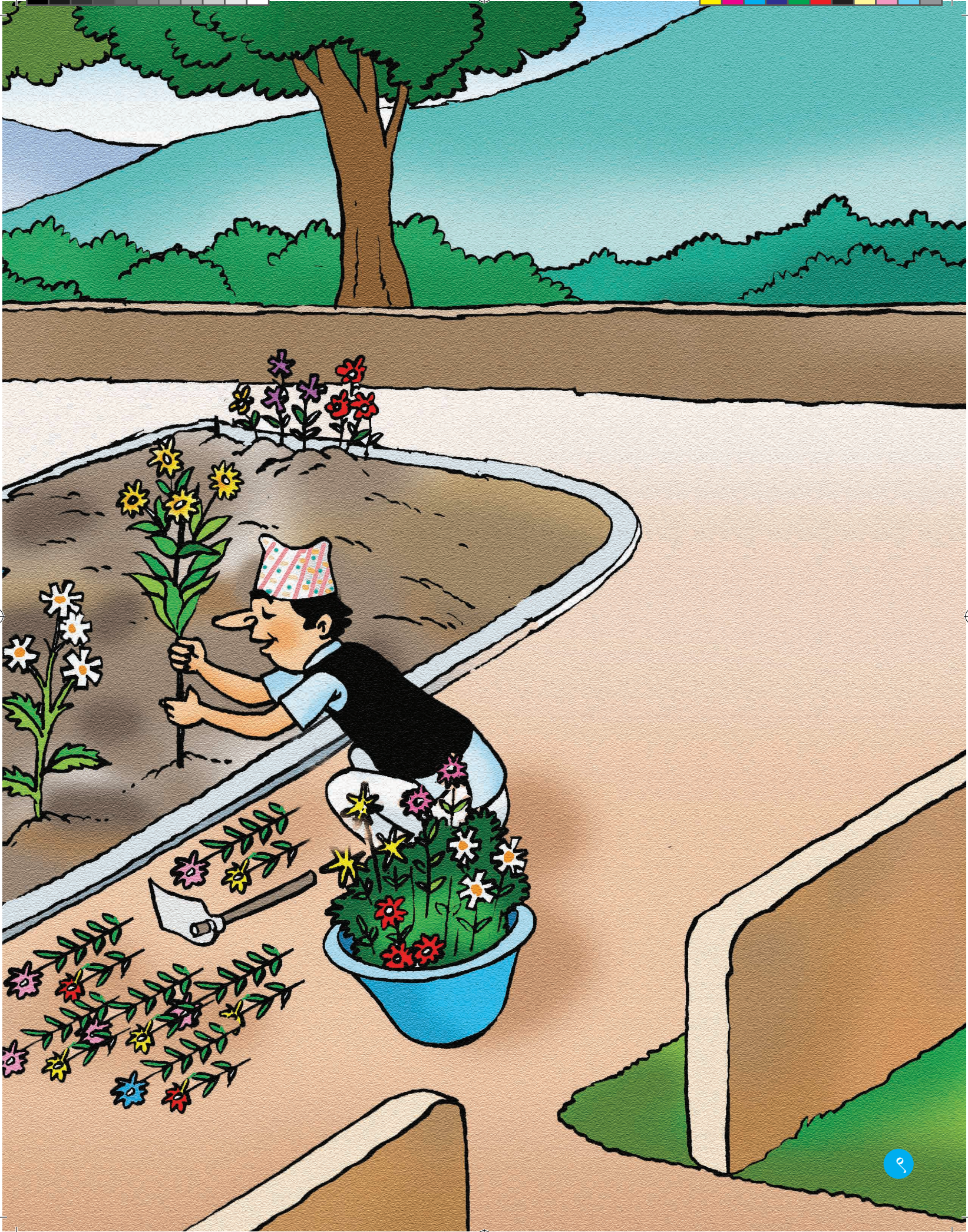
अतीले भन्यो, “अँ, कागज र प्लास्टिकका फूल । न कहिल्यै ओइलाउँछन्, न सुक्छन् । कागजको फूल पानी परे बिग्रन्छ, तर प्लास्टिकको फूल केही हुँदैन ।”

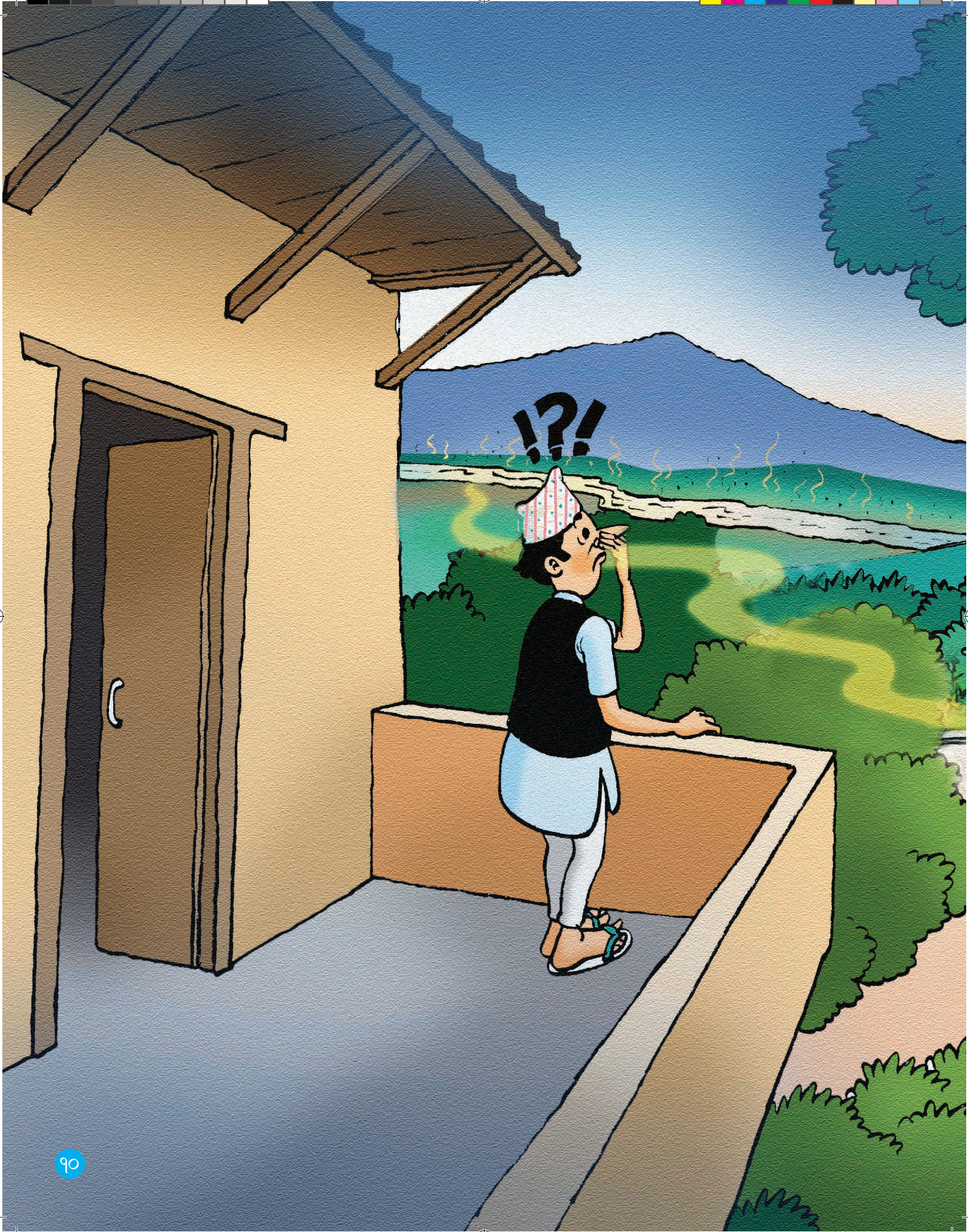

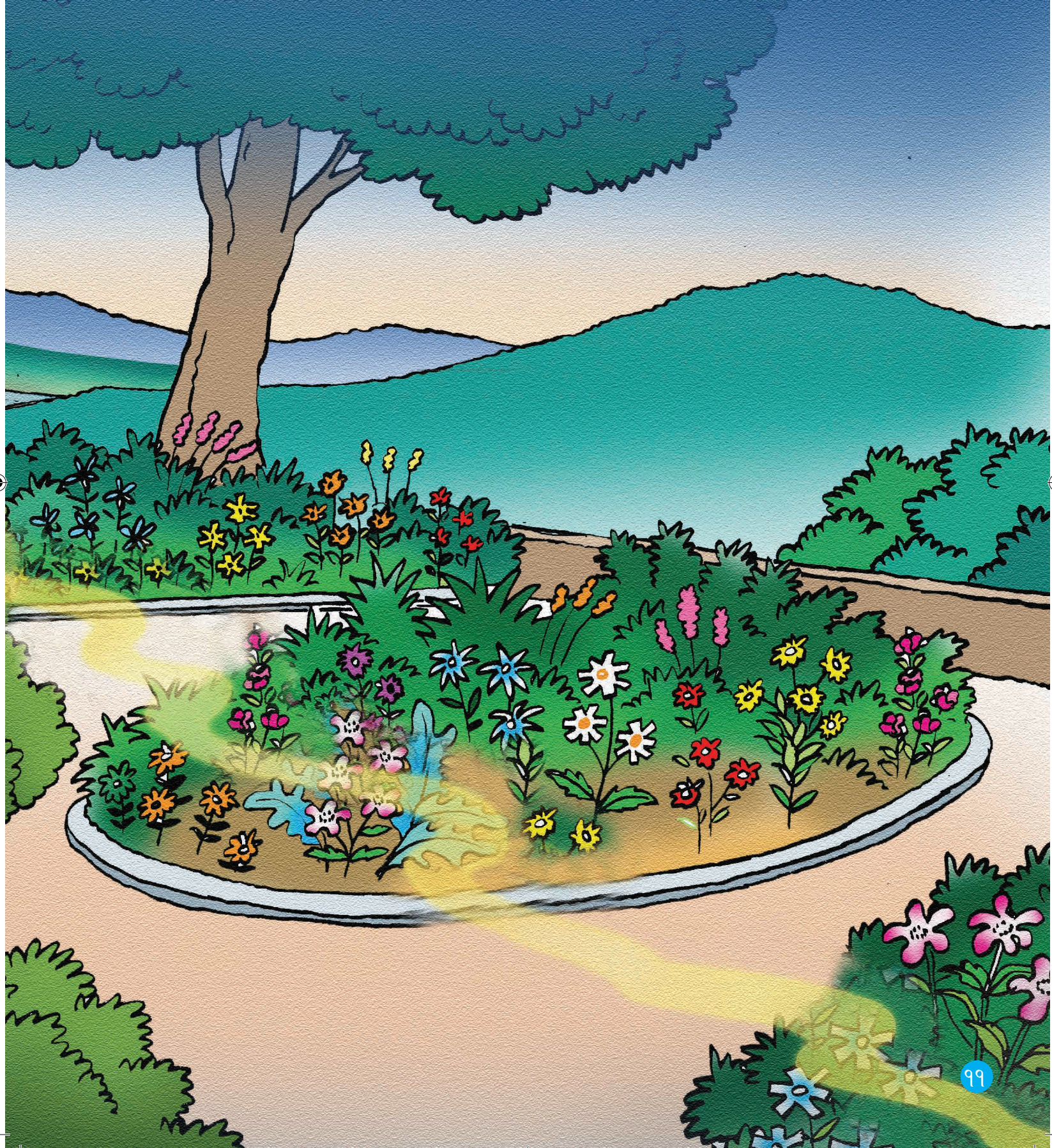
बुद्धिले फूलबारीका सबै फूल उखेल्यो । उसले प्लास्टिकका राम्रा-
राम्रा फूलहरू ल्यायो र धमाधम फूलबारीमा गाड्यो ।

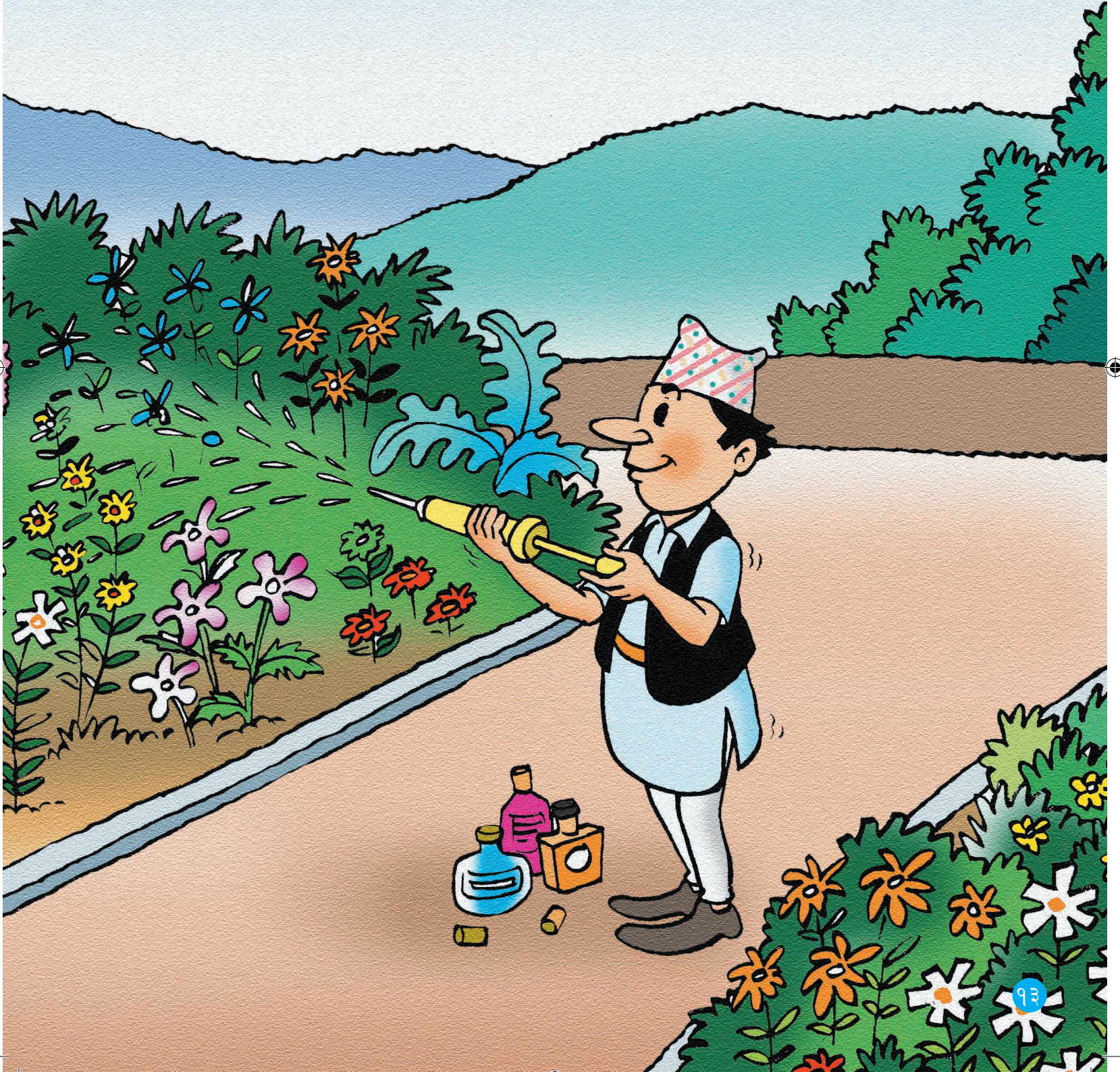
एक दिन साँभपखको कुरा हो । बुद्धि घरको बार्दलीबाट
फूलबारीका फूल हेर्दै थियो । हावा पनि चलेको थियो, तर
फूलको सुगन्धको साटो नालाको दुर्गन्ध पो आयो ।

अर्को दिन घुम्दै बुद्धि अर्तीको घरमा पुग्यो। बुद्धिले भन्यो,
“फूलबारी त राम्रो देखियो, तर बास्ना नभएकाले नालाको
दुर्गन्धले बसिनसक्नु भयो, केही उपाय छ कि ?”
“त्यसो भए अत्तर ल्याएर छर्किदेऊ।” अर्तीले अर्ती दियो।

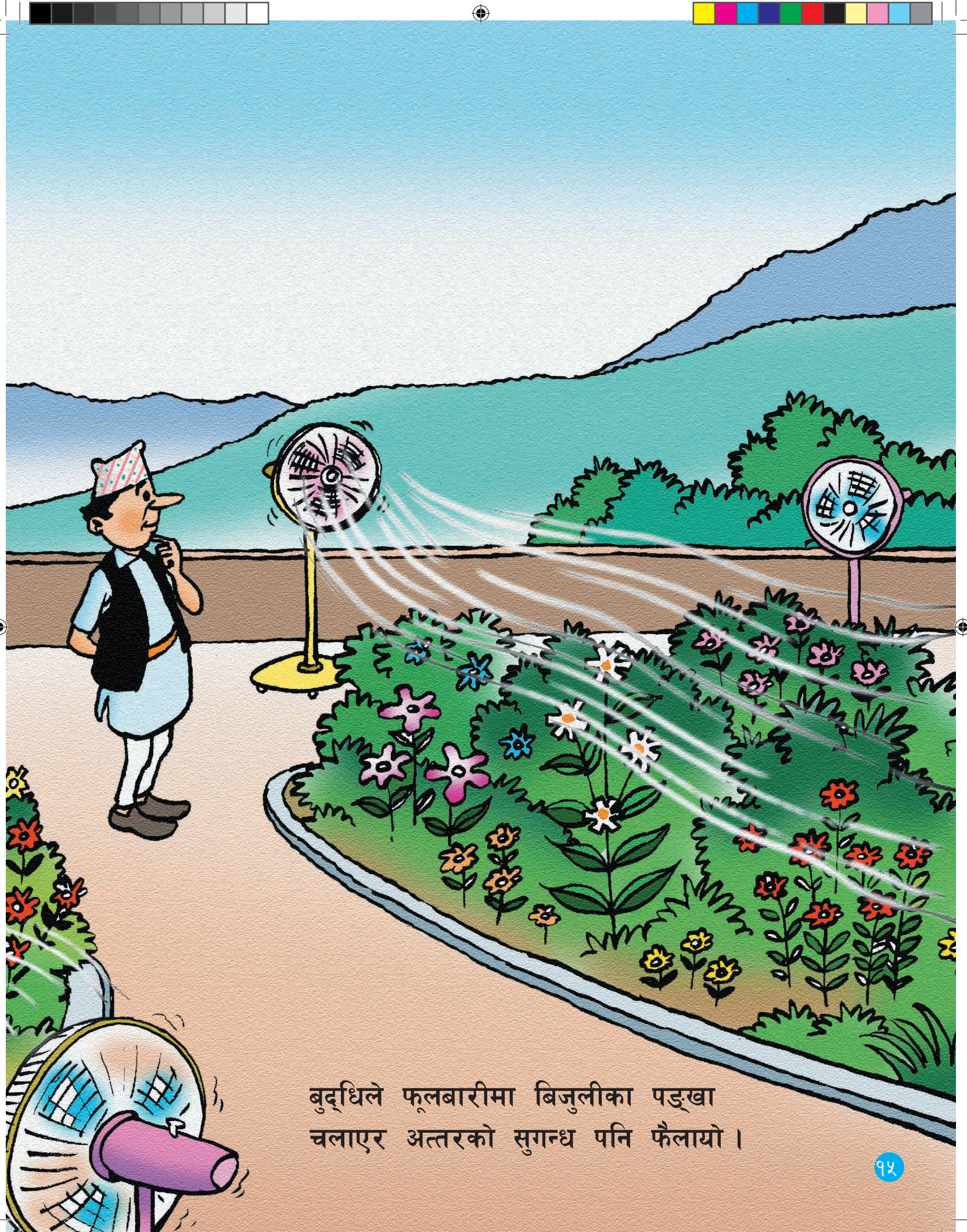
अर्को दिन बुद्धिले पिचकारीमा अत्तर भरेर प्लास्टिकका
फूलहरूमा अत्तर छर्‍यो ।

तैपनि फूलको बास्नै चलेन । बुद्धि फेरि अतीकहाँ पुग्यो र
भन्यो, “फूलको बास्ना नै चलेन । के गरूँ ?”

“हावा नलागी बास्ना फैलिँदैन । बिजुलीका पङ्खा चलाऊ ।
राम्रोसित बास्ना फैलन्छ ।”

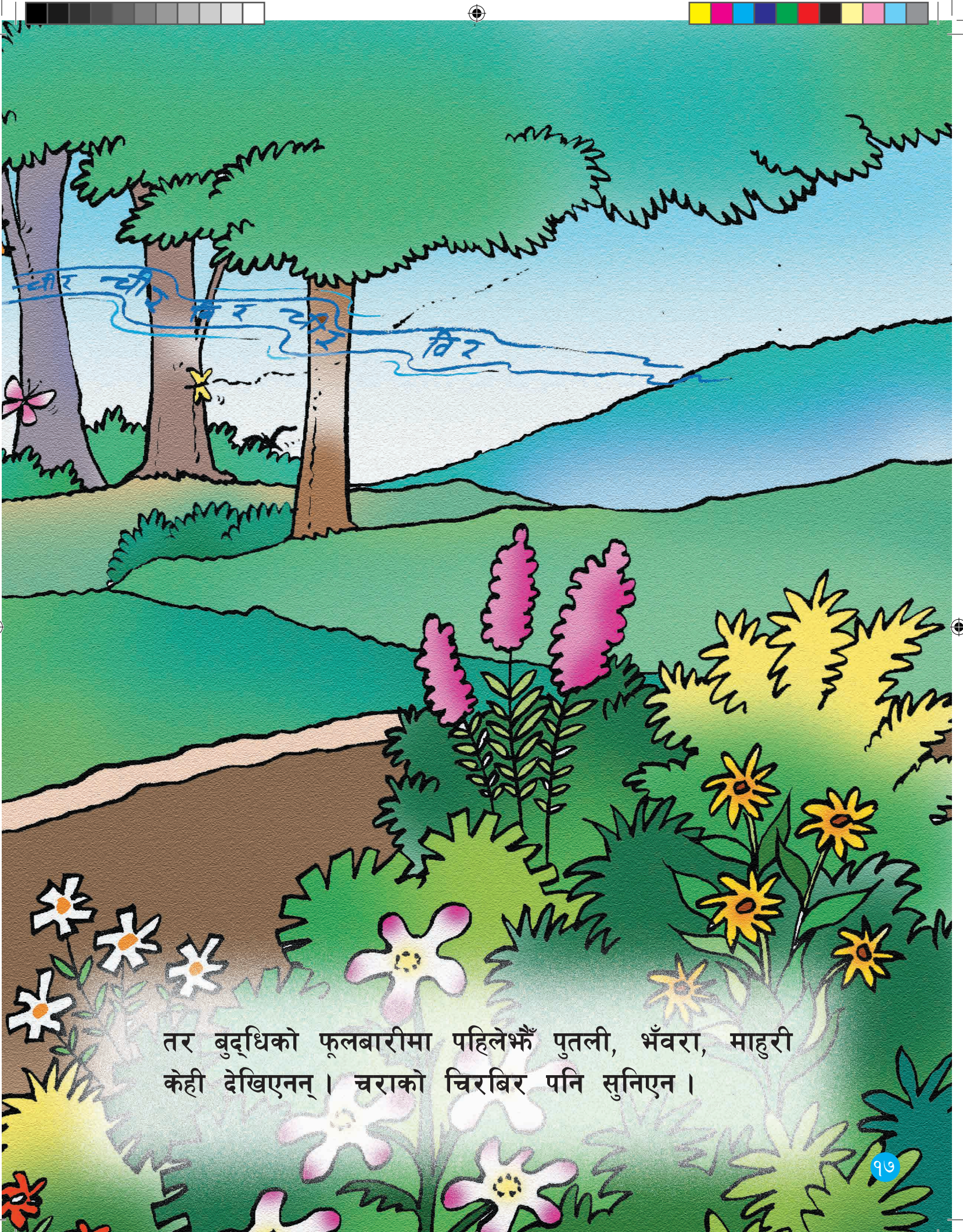

बुद्धिले फूलबारीमा बिजुलीका पङ्खा
चलाएर अत्तरको सुगन्ध पनि फैलायो ।

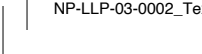
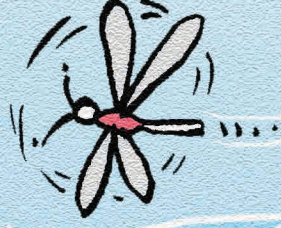

तर बुद्धिको फूलबारीमा पहिलेभैँ पुतली, भँवरा, माहुरी
केही देखिएनन् । चराको चिरबिर पनि सुनिएन ।

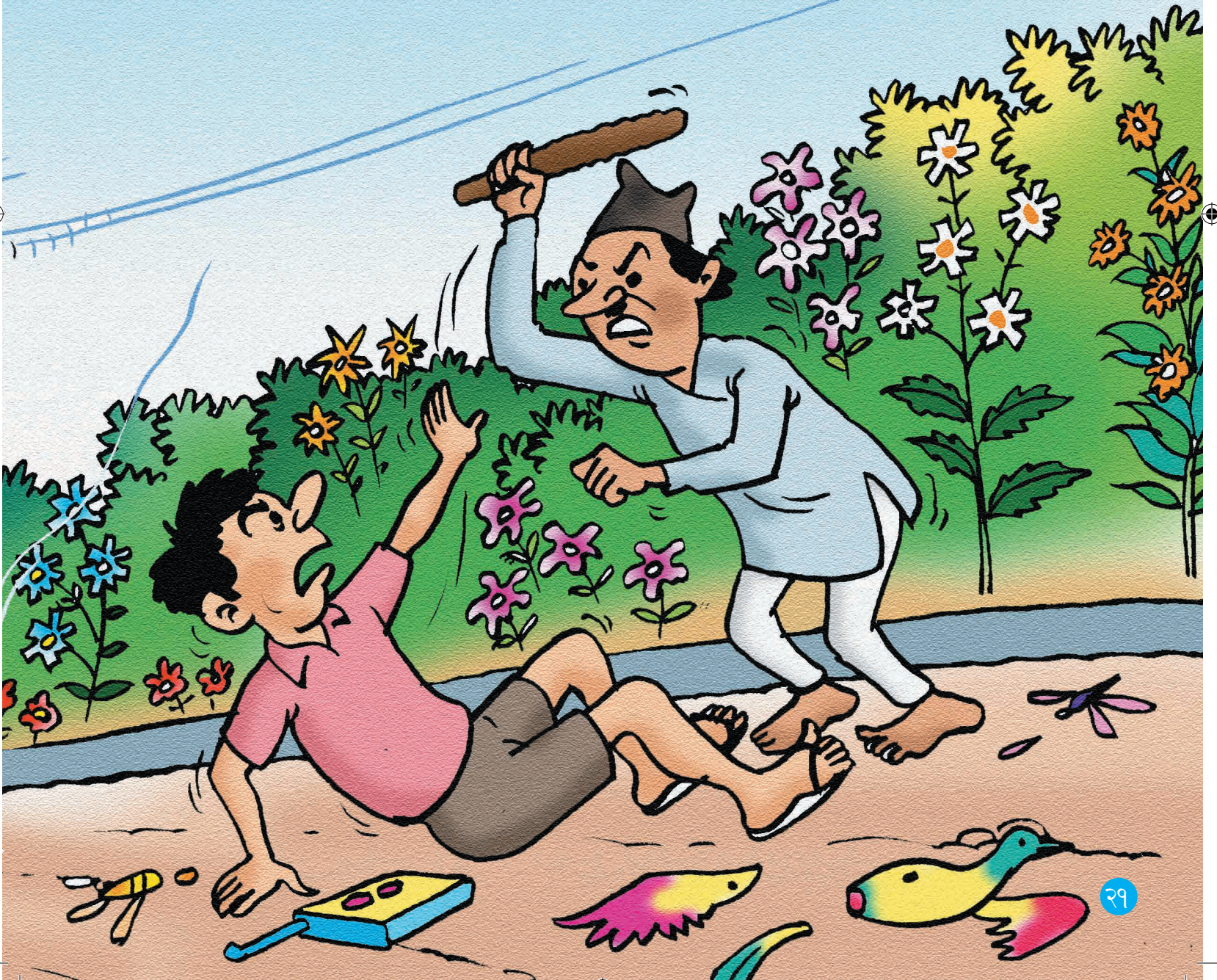

बुद्धिले अर्तीसँग सल्लाह माग्यो । उसले बजारबाट चरा,
पुतली, माहुरी, भँवराजस्ता खेलौना किनेर ल्यायो । उसले
तिनलाई फूलबारीमा उडायो । टोल-छिमेकका मानिस पनि
रमाइलो गर्न आए ।

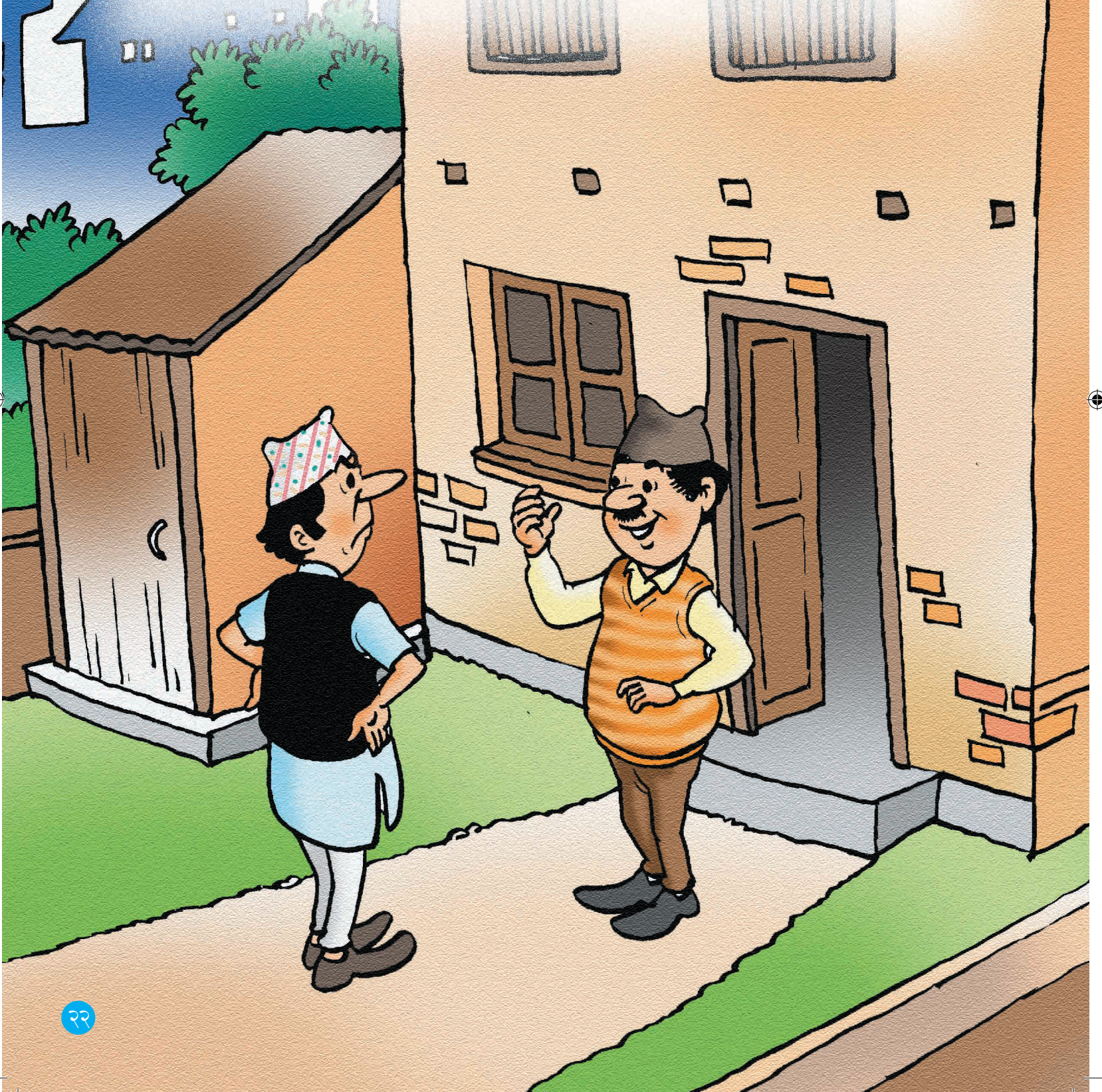

ती खेलौनाहरू एक-आपसमा ठक्कर खाए। खेलौना उडाउनेहरूका बीचमा
भनाभन भयो। उनीहरूले भगडा गरे।

बुद्धिले फेरि अर्तीलाई भन्यो, “फूलबारीमा आज पुतली एक-
आपसमा ठोक्किएर खसे । पुतली खेलाउनेहरूका बीचमा मारामार
भयो ।” अर्तीले भन्यो, “भगडा गर्नु राम्रो होइन । भगडा गर्नेलाई
सम्भाउनु-बुभाउनुपर्छ, नमानेमा सजाय पनि गर्नुपर्छ ।”

बुद्धिले भन्यो, “सजाय त तिमीलाई गर्नुपर्छ । तिम्रै सल्लाहले गर्दा मेरो फूलबारी नष्ट भयो । फूल नक्कली, बास्ना नक्कली, हावा नक्कली, पुतली र चरासमेत नक्कली । मेरो धन यस्तो नक्कली सामानमा खर्च गराउने तिमी नै हो ।”

अतीले फेरि अती दियो, “सल्लाह सबैको लिनुपर्छ, तर बुद्धि आफ्नै लगाउनुपर्छ। कागले कान लग्यो भन्दैमा कागको पछाडि दौडन सुहाउँदैन।”

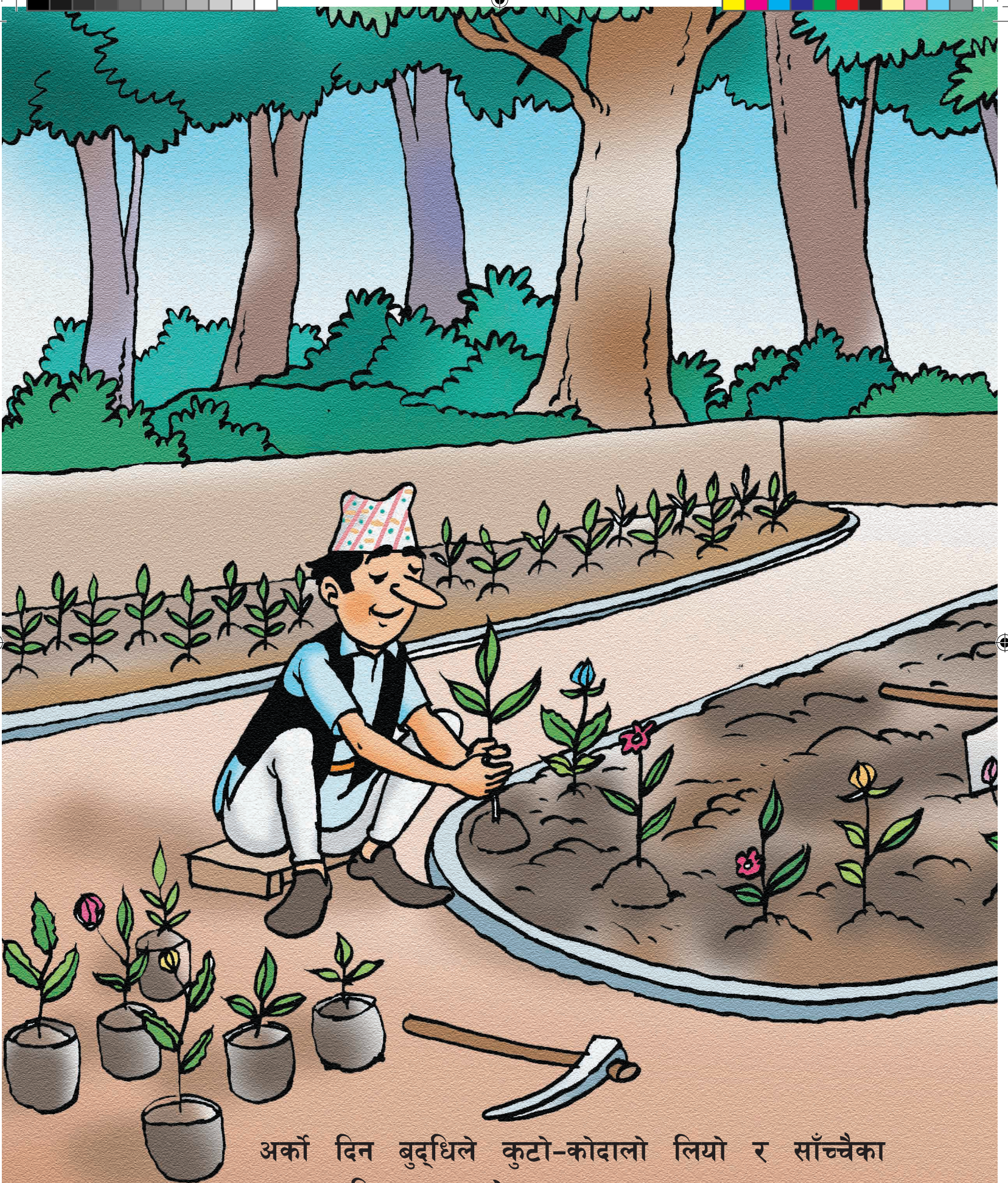

बुद्धि भल्याँस्स भयो । फूल फुलनु र ओइलाउनु प्रकृतिको
नियम हो, नियमको उल्टो बाटो खोज्नु मेरो भूल रहेछ ।

बुद्धि भोक्राएको देखेर अर्तीले सोध्यो, “किन भोक्राएको साथी ? अरू केही अर्ती चाहिन्छ ?” बुद्धिले जवाफ दियो, “अहँ, चाहिँदैन । मेरो होस खुल्यो ।”

अर्को दिन बुद्धिले कुटो-कोदालो लियो र साँच्चैका
फूलका बिरुवा लगायो ।

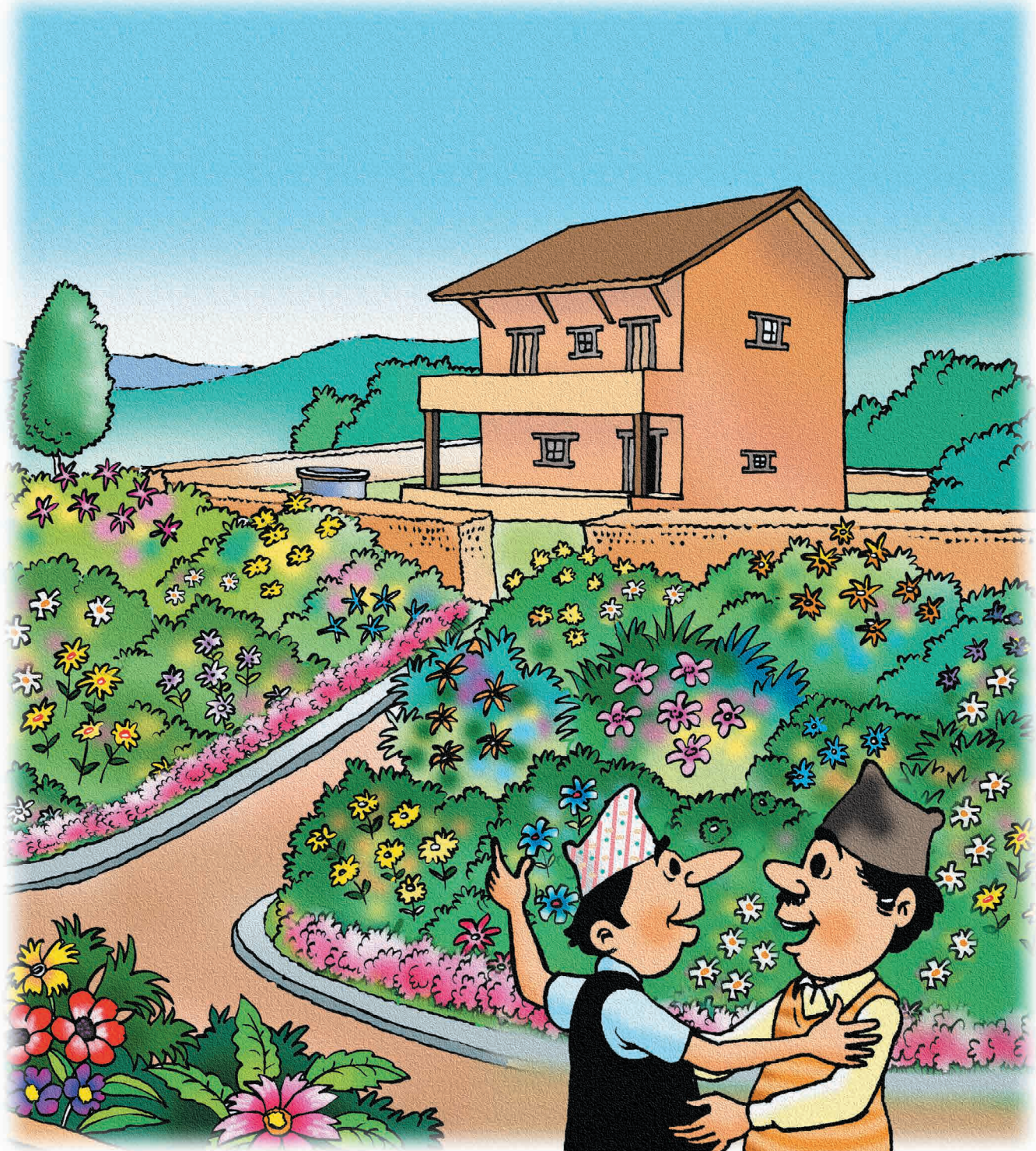
बुद्धिले फूलका बोटहरूमा पानी हाल्यो ।

केही दिनपछि बुद्धिको फूलबारीमा फूल ढकमक्क फुले । चराचुरुङ्गी
चिरबिराए, माहुरी भुनभुनाए । बुद्धि दड्ग पय्यो ।

एक दिन अर्ती बुद्धिको घर आयो ।
बुद्धिले उसको स्वागत गर्दै फूलबारी
देखायो । उनीहरूले एक-आपसमा
खुसी प्रकट गरे ।

